

Dongó LCLAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 16. szám.

Ára 4 fillér.

1914. április hó 19.

A TOLLUNK.

*Reményünk bimbaját letörvén:
Életbe lépett az új törvény.*

*Midőn ezt most megállapítjuk,
A tollunk hegyét lelapítjuk.*

*S jeléül, hogy a törvényt féljük,
Kellő fokig körülmetéljük.*

*Aztán, mert még van nemi éle,
A körmünket tisztítjuk véle.*

*(S nem mindegy? Hisz nem ellentétek:
A köröm s a magyar közélet.)*

*És hogy baj ne legyen esetleg,
Gummi-védővel tartjuk vesztég.*

*Sőt, hogy ne sértse a törvényt meg,
Szárát megtörjük szegénynek.*

*Lám a tollunk már nem is toll ó,
Csak valami ahhoz hasonló.*

*Messziről nézve, mint a holló,
Közelről nézve, mint az olló.*

*Mire e sorok megjelennek,
A fele se lesz tréfa ennek.*

*És tollunkkal nem fogunk írni,
Csak nyírni, nyírni, nyírni, nyírni.*

ELINTÉZÉS.

Makó város képviselőtestülete legutóbbi közgyűlésén tudvalevőleg határozatot hozott, mely szerint Rákóczi fejedelem iránt érzett kegyeletes érzésünk fentartásával elítéli az „emlékét meggyalázó“ Akadémiát és Szekfü Gyulát.

Minthogy pedig az ítélet nem ítélet, ha nem közlik a vádlottal, a megbotránkozás sem az, ha nem nyilvánítják, Makó város képviselőtestülete határozatát végrehajtva, azt Gorcsa Péter tanácsjegyző így hajthatta volna végre.

Az első levél Rákóczi fejedelemnek szól az „örök fényesség“ honába, még pedig ilyenképen:

— Nagyságos fejedelem!

S itt elcsuklik szavam, — nem azért, mert a Pókainéban is így van, hanem mert a möghatottságtól tényleg úgy vöszöm észre, hogy meg-meg csuklom, amikor az általam tanácsjegyzett és Justh Gyula ur önnagysága által országgyűlésileg és ellenzékileg képviselt nemes Makó város érdemes kuruc-érmü képviselőtestületének e hó 9-én délelőtt tartott közgyűlésén, 1313. kgy. szám alatt hozott azon határozatáról értesitem, mellyel Nagyságod iránt érzett kegyeletes érzését nyilvánítja azon alkalmából, hogy egy fránya labanc udvari fogalmazó Nagyságod dicsőséges emléket beszennyezni igyekezett.

Midőn ezen leghazaffiasabb érzésü

határozatunkról hódolattal értesitem Nagyságodat, megemlíteni tartom kötelességemnek, hogy az Kiss Pál dr. városi képviselő ur indítványára hozatott, akit is, épügy magunkat, Makó város alázas tisztviselői karát Nagyságod reverenciájába ajánljuk, kérve, hogy a mind veszedelmesebben közeledő általános tisztujtásra való tekintettel, méltóztassék egynehány jó szót szólni az atyauristen ur ömértóságánál. Nem magamért szólok, mert én tetszik tudni, nem kerülök választás alá, de fölöttem és alattam vannak tisztviselők, akik számitanak a kegyes égi gondviselésre.

Fent közölt honfibi határozatunknak különösen a tisztviselő keblekben élő hazaffias szenvedélyünk illusztrálására még megjegyezni kívánom, hogy közgyűlés után, estszállat idején, elhuzattuk a Nagyságod kesergőjét, melynek költségeit nem a Lonovics-alapból, hanem saját külön kasszánkból fedeztük.

Kelt Makón, 1914. április 10-én.

Makó város képviselőtestülete megbizásából:

Elöttünk:

Mágori Sámuel, **Gorcsa Péter,**
bíró ur. tanácsjegyző.

Veres Sándor,
városgazda.

A másik levél a Magyar Tudományos Akadémiához címezve így szólna:

Tisztelt Akadémia!

Makó város tegnap, vagyis f. hó 9-én megtartott rendes havi közgyűlése 76 szóval 53 ellen határozatilag kimondotta, hogy az önök ugynevezett „tudományos” testületét megbélyegzi, illetve megbotránkozását fejezi ki azon hazafiatlannak ítélt eljárásuk felett, mely szerint annak a rissz-rossz udvari fogalmazónak, Szekfü Gyulának nemzetünk kegyeletét mélyen sértő történelmi jegyzőkönyvét kiadta és ezzel a nemzet és

városunk ellenzéki atyáinak haragját magára vonták.

Kelt Makón, 1914. április 10-én.

Makó város képviselőtestülete megbizásából:

Elöttünk:

Mágori Sámuel, **Gorcsa Péter,**
bíró ur. tanácsjegyző.

Veres Sándor,
városgazda.

A másik „vádlotthoz” Szekfü Gyulához intézett levél szövegét így képelem:

T. cz.

Makó r. t. város „áprilisi” közgyűlésének határozatából, hivatalos kötelességem teljesítéseként értesitem, hogy városunk képviselőtestülete Önt a nemzet megvetésével sujtotta azon fölháborító és minden udvari tapintatot nélkülöző eljárásáért, mellyel nemzetünk kegyeletében oly dicsőségesen élő II. Rákóczi Ferenc emlékét meggyalázta.

Ezzel röviden tudattam t.-c.-mel, a mint tudatni hivatalos kötelességem volt, s most még a magam részéről csak azt jegyzem meg, hogy magam is hallatlan orcátlanságnak tartom, hogy ilyen könyvet kiadott, s a polgármester ur meghagyásából figyelmeztetem, hogy ha netalán kipottyanna az udvari kancelláriában viselt hivatalából, reánk ne számíson, mert itt még másodosztályu fogalmazó, de még rendőrtiszt sem lehet. Maga kis történelemtudóss!!

Kelt Makón, 1914. április 10-én.

Makó város képviselőtestülete megbizásából:

Gorcsa Péter,
tanácsjegyző.

Elöttünk:

Mágori Sámuel,
bíró ur.

Veres Sándor,
városgazda.

Magyarországot felosztják.

*

Külföldi lapokban mostanában gyakran felüti fejét a hír, hogy szép hazánkat egymásközt fogják fölosztani kellemes földrajzi szomszédaink

Színhely: a Korona-kávéház. Három ur izgatottan suttog. A negyedik a szomszéd asztalnál felül egy újságlepedő mögül, ugy tesz, mintha olvasna.

Első ur: Ragaszkodom a megállapodáshoz. Felsőmagyarország a Tiszáig az enyém!

Második ur: Engedelmet instálok. De én ott előbb jártam, mint szépkegyed. Rengeteg pénzt vertem propagandába és személyesen ismerem a vezető elemeket.

Negyedik ur (felszisszen és azt gondolja): Ez valami orosz politikai ügynök. Pénzt osztogatott!

Harmadik ur: Ugyan kérem, nem érdemes veszekedni ezen a pár négyzetkilométeren. Hagyja meg a Tisza—Bodrog-közét neki s ön igényelje a Dunáninnent. Jó terület!

Második ur: S mit szól ehhez a cég?

Negyedik ur (magában): „A cég!?”
A gazemberek diszkrétek. Nem említik az illető államot, csak cégek nevezik.

Harmadik ur: A cégek az a fő, hogy érdekeiket kellően képviseljék. Tehát megegyeztünk. Én részemről kellő időben Predeálnál kezdem az előrenyomulást.

Negyedik ur (remeg a kéjtől): Előrenyomulás?! Haha.

Első ur: S ha a konkurrencia megsejti szándékunkat?

Második ur: Gondoljon a 40 provizióra!

Negyedik ur (magában kajánul): A ravaszok! Divízió helyett províziót mondanak.

Harmadik ur: Én mindenre el vagyok készülve. Négy kozer munició állandóan velem van.

Első ur: S ha nem sikerül?

Második ur: Eh, csak fel kell izgatni a kedélyeket és jól beszélni meggyőzően. Mondhatom, én még egyetlen faluban sem jártam hiába.

Harmadik ur (kiterít egy térképet): Nézzék, erre megy a vonat. Innen kezdve azután kocsit kell használni.

Első ur: Én már megszoktam az ilyen agitációt. A terepszemle megejtése után nekivágok.

Második ur: Diadalomban nem kételkedem. Tótul tudok s könnyen megértetem magam.

Harmadik ur: S ha befejeztem küldetésem, győzelmesen haladok előre, az ország szívébe: Budapestre.

Negyedik ur (lecsapja a lapot, a másik asztalhoz rohan): Most már elég! Államellenes beszédüket kihallgattam. Igazolják magukat! Én Torzon Borz detektív vagyok!

Első ur: Schlesinger Mór vagyok!

Második ur: Nevem Sligovitz Etele!

Harmadik ur: Braunleber Tibor vagyok!

Negyedik ur (átnézi az elébe nyújtott irásokat): Önök fel akarják osztani Magyarországot?!

Harmadik ur: Persze, mert mink utazók vagyunk a „Csödbe Menő és Társa” cégnél.

Negyedik ur (hosszu orral el).

KOSÁR-NAPTÁRAK 1915. ÉVRE GYÁRI ÁRBAN

Tisztelettel értesitem Makó város és vidéke t. kereskedőit, hogy az ujévkor ajándékuul szolgáló **fali (kosaras) naptárakból** nagy **cégnyomással** ellátva igen jutányos árbán szállítom. — A többiéle igen csinos raktárt rendeztem a bé és azokat színes kivitelű minták már megtekinthetők főtéri papirkereskedésemben. A naptárak teljesen felszerelve december hónap második felében kerülnek szállításra. **KOVÁCS ANTAL** papirkereskedő Makó :: FÖTÉR. Szives megrendelést kérve, vagyok teljes tisztelettel:

A zsidó-iskolából.

Az elmúlt husvétüi ünnepek előtt *Kecskeméti Ármín dr.*, főrabbi látogatást tett a zsidó iskolában, ahol kérdéseket intézett a növendékekhez.

— Tudjátok-e gyermekeim, miről nevezetes ez az ünnep?

— Hogy maceszt kell enni, — felelték kórusban a gyermekek.

— És miért kell maceszt enni, ki tudja? — kérdi a főrabbi.

Egy kis leány jelentkezik.

— No mond meg kis lányom?

— Mert *őseink* a pusztában kovásztalan kenyérral éltek.

— Nagyon jól van kis lányom, hogy hívják?

— Nedelkov Zsófi.

— Kinek a leánya vagy?

— Nedelkov hentesmesteré.

Szereti-e a sárga répát.

Egy ur így szól a másikhoz:

— Te, én akárkiről megmondom, hogy milyen vallásu, csak arra a kérdésre válaszoljon, hogy szereti-e a sárga-répát!

— No erre már magam is kíváncsi vagyok.

— Hát ha egy ember azt válaszolja, hogy: — nem szeretem, de meg-eszem, — akkor ez az ember katolikus. Ha azt feleli, hogy: — szeretem is, nem is, — akkor ez bizonyosan luteránus. Ha azt feleli, hogy: — szereti a fene! — akkor esküdni mernék rá, hogy református. Végül, ha azt feleli, hogy: — már miért ne szeretném? — akkor... ez az ember zsidó.

Akasztófa alatt.

— Mi az utolsó kívánsága, mielőtt kivégzik?

— Szeretnék megtanulni angolul.

Kirándulás.

Husvét vasárnapján az elragadó Márta kirándult a Ligetbe.

Az elragadó Márta masamódlány volt, szőke, kékszemű és fitos. A végzet utjai kiszámíthatatlanok, sőt némi tulzással azt is mondhatnók, hogy beszámíthatatlanok. Csak így magyarázható az, hogy az elragadó Mártának egyedül kellett kirándulnia, lovag nélkül.

Márta az erdőben leheveredett egy bokor tövébe és álmodozni kezdett. Álmodozása azonban nem tartott sokáig. Mintha a földből pattant volna ki, hirtelen egy csinos fiatalember termett előtte.

Mártának annyi ideje sem volt, hogy meglepetéséből magához térjen. Minden szónélkül magához ölelte a vakmerő ifju az elragadó Mártát. Se szó, se beszéd — az udvariasság legelemibb követelményeinek a mellőzésével csókolni kezdte a megrémült, de még mindig elragadó Mártát, aki e heves ostromnak alig birt ellentállni.

— De kérem — mondta Márta fölháborodva.

Az ifju egy szót sem szólt, csak annál kiméletlenebbül folytatta az ostromot.

Az elragadó Márta végre belátta, hogy ebben az egyenlőtlen küzdelemben okvetlenül ő lesz a gyöngébb fél. Még csak annyi ereje volt, hogy haldokló szemérmességének és a finom társadalmi formákhoz való ragaszkodásának egy utolsó föllobbanásában azt lehelje az ismeretlen ifju felé:

— Az istenért, legalább mutassa be magát!...

Bélelt boritéku OCEÁN LEVÉLPAPIROS

a jelenkor legjobb levélpapírosa, mely az egész országban általánosan el van terjedve és árai a legmérsékeltebbek. Raktáron és mindenkor kapható négy különböző, igen tetszetős alakban 10, 50 és 100 darabonként csomagolva KOVÁCS ANTAL papirkereskedésében.

A város parlamentjéből.

A nagy ér beboltozásáról lévén szó, C. Kiss Imre városatya szónokol a javaslat ellen, még pedig ilyenformán:

— Én ammondó vagyok, hogy ső nem vagyunk Párizsba, hogy szökő csatorna köllene, ső pedig a zárkokat nem kő becsináni, mint Londonyba a kontinencsen, mi csak egy kis város vagyunk, oszt úgy jó, ha nyitva van az árok . . . , és így tovább.

A vendéglőkről és kávéházakról szóló szabályrendelet tárgyalásánál:

† Rákossy renüörkapitány: Tekintetes képviselőtestület! Tessék elhinni, de szavamra mondom, hogy úgy van, én csak az önök érdekét nézem, mikor a szállodákat, vendéglőket és kávéházakat szigoru ellenörzés és rend alá kívánom vetni.

— Nagyon szép a kapitány urtól, az Isten áldja meg.

Ezért foglaltuk a szabályrendeletbe, hogy szállodákba csak 40 éven felüli szobaasszonyokat lehessen alkalmazni, akiknek erköcsi élete felől nyugodtak lehetünk . . .

Közbeszólás: Miért lehetünk nyugodtak? A virágnak nem nézik az idejét, az erkölcs nincs korhoz kötve s *Balzac* szerint a 40 éves nők a legérdekesebbek.

Főkapitány: Effelől is gondoskodtam, — mert erköcsi bizonyítvány is szükséges, s azonkívül is szigoruan ellen lesz örízve.

Közbeszólás: Főkapitány ur már megint nagyon védi a közerkölcsoket, de ha baj lesz, akkor majd maga issza meg a levét.

Főkapitány: A záróra kérdését illetőleg ajánlom, hogy már éjjel 1 órakor bezárják a kávéházakat, mert sokszor megtörtént, hogy földművelő ember bement éjjel

a kávéházba és egész pénzét elmulatta.

Községi bíró: Ugy van, magam is tudok ilyen esetet, de nem igaz, hogy velem történt volna, s minden ilyen célzást kikérek magamnak . . .

Főkapitány: Én nem céloztam, de úgy vélem, hogy nagyon elég, ha 1-ig nyitva van s ha 11-ig van csak zene . . .

Közbeszólás: Elég ha csak 11-ig van nyitva . . .

Főkapitány: No hát mégsem lehet a színészeket és ujságírókat kizárni a kávéházból . . .

Főügyész: Dehogy is nem, be lehet zárni . . .

Közbeszólás: Ugyan ne legyen oly szigoru. Azért mert még sohasem történt, hogy a főügyész ur 11 után is kimaradt, tekintettel kell lenni a gyengébbekre is . . .

Dudi: Ez igaz, de a cigány semmi esetre se játszassék tovább, mint esti 11-ig,

— az nem válik előnyére a város társadalmának, mert a hiába való költsékezést segíti elő.

Dózsa Feri: De Dudi! . . .

És így folyik tovább a tárgyalás.

Számtan.

Az elemi iskolában számtan van. A tanító sorra adja fel a kérdéseket és sorra nem kap feleletet.

— Na most egy egészen könnyüt kérdek. Mennyi huszonhétnek a fele?

— De bizony erre se tud senki feleletet adni és a tanító ur mérgesen kiáltja:

— Hiszen ezt minden számár tudja: tizenhárom és fél.

Tényleg beteg volt.

A szép S.-né naponta 2 és 3 óra között fogadja orvosát, Sz. doktort, aki igen szeretetreméltó és szellemes fiatal ember és akivel a legelvontabb témákról szokott elcsevegni.

A minap, mikor Sz. doktor, mint rendesen, tiszteletét akarta tenni, nem lett bebocsátva; megkérte tehát a szobaleányt, hogy jelentse be újból.

— Nagyságos asszony, — jelenté a leány — a doktor ur kérdezteti, miért nem lesz bebocsátva?

— Mond meg neki, — felelt az urnő — hogy ma rosszul érzem magamat

Cattarau.

*Raguzához közel van
Kattaró.*

*Azt gondolták, megkerült
Cattarau.*

Messzi esik Makótól

Kattaró,

*Messze van a huroktól
Cattarau!*

**A helyreigazitott
Talpra Magyar!**

Nemzeti dal az 1914. évi XIV. t.-c. alapján.

Az 1914: XIV. törvénycikk életbeléptetése napján Kölcseyvel mondva: félve szólalok meg tekintetes törvényszék! Minden betű, amit leírok a börtönnel jegyezi el a szerkesztőt és párnáitól fosztja meg a kiadót. Tehát inkább nem írok. Alszom. Álmomban feltámadnak porladó dicső tollforgatói a nemzetnek, akit a sajtóreformmal, a helyreigazítási joggal ajándékoztak meg husvétra. Így álmodom.

— Jó napot. Adj Isten!

— Na mit akar. Röviden barátom. Nem érek rá. Meg kell írnom fáraó nyilatkozatát a zsidók nagymérvű kivándorlásának okairól, amelyben helyre kell igazítanom Mózes szerkesztő ur ferdítéseit.

— Egy kis versikét hoztam a husvét szamba. Ugy hiszem megüti a mértéket. Egyébként is Petőfi Sándor a nevem . . .

— Hallottam magáról. Ugy-e bár a Nyugatba szokott írni? Mutassa a költeményét. A Nemzeti dal. Cimnek elég jó, majd leadom.

(A vers, amely egy tehetséges kezdő poéta munkája tényleg megjelent a lapban. Másnap az 1914. XIV. törvénycikk 20. szakaszára való hivatkozással a következő helyreigazításokra kényszerítettünk):

Rólunk, a makói járásbiróság fogházának rabjairól a Nemzeti dal címmel valótlán tény közöltek, a cikk írója azt írja, hogy:

**A magyarok istenére esküszünk,
Esküszünk,**

Rabok tovább nem leszünk.

Ez kétség kívül ránk vonatkozik, mert csak mi rabok esküdhetünk, hogy nem leszünk tovább rabok. Követeljük tehát a fenti sorok helyreigazítását annál is inkább, mert a nekünk imputált hamis eskü büntette minket a közmegevetésnek tenne ki, sőt büntetésünket megnövesztené.

A legközelebbi találkozásig tisztelettel maradtunk a szerkesztő urnak

A makói rabok.

A kir. vezetőügyész a következő helyreigazító nyilatkozatát küldte be lapunknak, melyet kötelesség szerint itt közlünk:

— Nem igaz, hogy a rabokat megkérdezték volna, hogy rabok legyenek-e, vagy szaba-

dok? 2. Házi szabályaink szerint a rabok ilyen kérdések közül nem is választhatnak. 3. Nem igaz, hogy a makói fogházban holmi esküvés és rablázas történt.

A Nemzeti dal című riport szerzője az én egyéni tisztességemben gázolt, hogy meri azt írni, direkt rám célozva, hogy:

**Sehonnai bitang ember,
Kí most, ha kell halni nem mer?**

Tény, hogy halni nem merek, de ez burkolt megírása annak, hogy tartalékos hadnagyi rangomat lovagias ügyem békés elintézése miatt vesztettem el. Egyenesen visszautasítom, hogy ezért engem sehonnai bitang embernek nevezzenek. Az új törvényes következményekre való hivatkozással helyreigazítást követel:

Dr. Bükkfajfü Pál
volt tartalékos hadnagy.

Igen tisztelt Szerkesztő Úr!

Meglepetve olvastam nagyrebecsült lapjában (amelynek állandó hirdetője vagyok), a következő valótlan állítást:

**„Fényesebb a láncnál a kard,
És mi mégis láncot hordunk
Ide veled régi kardunk!”**

A szerkesztő urat úgy vélem, talán a rosszakarat vezeti, amikor kitűnő hírnevű üzletem tönkretételére tör. Személyesen is meggyőződhetik arról, hogy a raktáron levő aranyláncaim bármilyen kardnál is fényesebbek. Ami azt illeti, hogy a kard szebben ékesíti a kart, mint a lánc, szakértőket fogok kihallgattatni és bizom abban, hogy a magyar független és bizom abban, hogy a magyar független bíróság az új sajtótörvény 39. paragrafusa értelmében az idézett sorok által okozott anyagi kárért önt pénzbeli elégtételre kötelezi.

Szolgálataimat továbbra is felajánlva vagyok

Sommer . . . . .
órák és ékszerész.

Minthogy a törvény 30. szakasza megtiltja a szerkesztőnek, hogy a helyreigazító nyilatkozathoz megjegyzést fűzzön: a szerkesztő nem fűz megjegyzést. Petőfi Sándor verseit a legnagyobb sajnálatunkra többé nem közölhetjük.

TUTYI.

A jó kis pógármester hazagyött. Hál' Istennek nagyon jól néz ki, de a város is. Jó kis embör . . .

Együtt voltak a tengerparton a Básiában a Justh Gyula nagyságos urral, oszt egy potyografian vannak megmástitva. Jó két kis embör.

Aszongyák, hogy a Justh Gyula nagyon dicsekszik evve a társas potyografian, oszt mutogattya mindönkinek, hogy ez itt én vagyok, emmög a kedves barátom, a jó kis makói pógármester . . .

A jó kis sajtótörvény életbe lépett, hát most mán neköm is nagyon mög kő fontonom, hogy mit mondok, mert nagyon haragszanak rám a jó kis emberek az igazmondásért . . .

A jó kis Kálmánka is sorra kerül Szögedébe királysértésért. Igazán nem tudom, hogy mé sérti mög a királyt, ha a konkurencsre haragszik, hiszen se nem sanda, se nem mészáros, hanem, az Isten tudgya mi . . .

Uj bót nyilt mög Makón a csödbü, mely Varga Ferenc névre hallgat. Aszongyák, hogy azelőtt Weisznek hitták, de ammä nem igaz, hogy lóhust is mérnek ki benne, csak rövidárut.

Aszongyák, hogy Makón a Zuri Pista barátom részére is csináltak cabálrendeletet, a hordárokról, mán pedig csak egyedül hivatalos ebben a tisztességben.

Aprehendáltak a városi hivatalnokok, hogy a delektivekről mé nem csinának cabálrendeletöt, ha a zegy hordáru van, oszt nem tudgyák, hogy hogy tisztöljék őket, mint tisztviselőket, vagy pedig mint altisztviselőket.

A jó kis főkapitány meg is igérte. El is lehet hinni neki, hogy csinál, mért cabált, mög röndöt, azt csakugyan szeret csináni a jó kis főkapitány.

Mindenféle hivatali-, iskolai-, énekes- és ima- és márványozással a legjutósabb árak mellett készíti **KÖNYVEK BEKÖTÉSÉT díszes kivitelben, címaranyozással** **KOVÁCS ANTAL** **könyvkötészete.**

A királyok alkonya vagy: a köztársasági Makó.

A sok ankettezésnek az lett a vége, hogy a vélemények kétféle ágaztak, voltak, akik a régi elnézés mellett kardoskodtak, míg a radikálisabb frakció ezen a téren is ujjitani akart. Az eredmény az lett, hogy egy átutazó zseni bizottság kiküldését javasolta. Ez az eszme — bár Makón hallatlan dolog volt eddig, még is oly nagy számú tábor helyeslésével találkozott, hogy alig pár év múlva a bizottságot ki is küldték. Előkészítő, alapozó, indítványozó és tervező munkálkodásának eredményeképpen megállapították, hogy a régi városi képviselő név helyett, sokkal kifejezőbb a még régibb „város vénei“ tiszteletreméltó titulus. Ebben a rákujításban legalább van valami a haladás gondolatából is.

Nagyobb emóciót keltett már azután ez a kérdés: kik választhatók „városi vén“-nek? Bármennyire is ágaztak el azonban a vélemények abban a felfogásban, hogy egy ideális városi vénnek legalább 70 évesnek, földszüketnek, s olyan vaknak kell lennie, mint egy vakbélnek. Mindannyian csodálatosan megegyeztek. Ezen kvalitásokon kívül több löfejes előnyben és mély tiszteletben részesültek azok a látásban megvakult, hatásban eldugult ősz halandók, akik még nyelvük abszolút hasznavehetetlenségével is dicsekedhettek. Azaz: némák voltak olyan becsületes alapossággal, mint a holdvilág. Ilyen hangulatok és felfogások mellett az ifjak szomorú jövőnek néztek elé. Az ifjuság szégyen lett. Egyesek mesterséges uton estek neki hajtűszőiknek, mások, akik nagyobb stéberek voltak, mély ráncokat varázsoltak arcuk rózsáira és kiült nadráguk fenekét kihívólag mutogatták. A stréberség a művészetig kezdett emelkedni.

Egyes fiatal ügyvédek mathuzsálemkosztümben jelentek meg a piacon és tereken, „marosmus senilis intellectualis“-t olyan bravúrral játszottak, hogy még a vesébelátók is megcsalatkoztak. A „bölcös öregség“, a „haladás záloga“, a „kiforrott világ“ ezek voltak a vezető jelszavak, melyeknek idivsinkratikus hatása alatt sok hőslékű anya 50–60 éves gyermekeket szült. Es az öregségnek ez a kultusza lassanként áldólag ráült a kulturára is. A színházakban 50 éves naivák, 300 esztendő drámai anyák forgolódtak, míg Romeo szerepét a

80 éves direktor alakította elképzelhető hatással, kinek anyósa hét hónapig tartotta színen az „Eleven ördög“-öt, melynek címszerepét ő maga kreálta. A város tánciskolákat nyitott, és esténként látni lehetett, amint a 73 éves mester tekintélyes számú tyukszemmel, 14 karátos podegrával, gyógyíthatatlan farzsábával, tabetikus rángatódzással a makói opera csillagait csiszolhatta.

A mozik filmjei is megszelidültek; valami Bidermayer-félé lágyság ömlött rá ezekre az otrombán szenzációs vászakra. Az öregek szájukba cukrot, székeikre puha párnát kaptak. A „tilos a dohányzás“ drákói táblája lekerült, helyét új felírás foglalta el: „Nézd el az öregség gyengeségét“ — szemléltető táblákkal. A könyvtárak feltüzeltek; télen kiméletlen a podegra. A lapok szerkesztői leölettek: minek az ujság? De hát mi is az ujság? Egy-két zsidó gyerek. Hanem e helyett a város bábákat, borbélyokat, kofákat (piacról és „uri“ szalonokból) telepített le. Ezek jártak azután házról házra és helyettesítették a piszkos, rágalmazó, hazugsajtót.

(Folyt. köv.)

Fő az egészség!

A dohányzóknak pedig arra különösen vigyázniuk kellene, mert a rossz cigarettapapiros az egészségre rendkívül ártalmas. Az a dohányzó, ki egészségére vigyáz,

Marchand cigarettahüvelyt

használ, mely az egészségre ártalmas anyagoktól mentes. Kapható a főraktárban:

Kovács Antal főtéri papirkereskedésében.

A felsőbb leányiskolába.

A tanító nő: Leonóra, meg tudná-e mondani, honnan származik az Orleánok?

Leonóra: Az orleáni szüztől.

Kiváncsi.

Berger ur: Mondja csak Pfeifer ur, hány éves maga?

Pfeifer ur: 64 éves, miért kérdi?

Berger ur: Csak azért, mert kíváncsi voltam, hogy milyen kort is képes az ember megérni agyvelő nélkül.